

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/43/2022
Identifikačné číslo spisu:	3719200567
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3719200567.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. K., narodeného XX. G. XXXX, Y. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Holmovou Divkovou, MBA, Považská Bystrica, Šoltésovej 346/1, IČO: 42 273 773, proti žalovanej J. K., narodenej XX. N. XXXX, K., C.. Č. XX, zastúpenej JUDr. Martin Bicko, advokát s.r.o., Považská Bystrica, Dukelská 972/7, IČO: 53 559 002, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 3C/8/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 4. augusta 2021, č. k. 5Co/22/2021-220, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca m á voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 24. novembra 2020, č. k. 3C/8/2019-187 Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX pre okres Považská Bystrica, obec Y, k. ú. Y, a to k parcelám registra „C“ - parc. č. 172/2 - orná pôda o výmere 1.840 m² a parc. č. 264/2 - orná pôda o výmere 3.595 m², a k parcele reg. „E“ - parc. č. 172 - orná pôda o výmere 62 m². Vyporiadal zrušené podielové spoluvlastníctvo tak, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX pre okres Považská Bystrica, obec Y, k. ú. Y, a to parcely registra „C“ - parc. č. 172/2 - orná pôda o výmere 1.840 m² a parc. č. 264/2 - orná pôda o výmere 3.595 m², a parcelu reg. „E“ - parc. č. 172 - orná pôda o výmere 62 m² prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu. Žalobcovi uložil povinnosť žalovanej vyplatiť náhradu za jej spoluvlastnícky podiel na uvedených nehnuteľnostiach vo výške 5.103,88 eura, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaná povinná zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobu domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, k. ú. Y, a to k

parcelám registra „C“ - parc. č. 172/2 - orná pôda o výmere 1.840 m² a parc. č. 264/2 - orná pôda o výmere 3.595 m² a k parcele registra „E“ - parc. č. 172 - orná pôda o výmere 62 m². Navrhoval, aby tieto nehnuteľnosti boli prikázané do jeho výlučného vlastníctva s povinnosťou vyplatiť žalovanej sumu vo výške 5.835,75 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu vo vyjadrení zo dňa 24. mája 2019 uviedla, že so zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva súhlasí, avšak nesúhlasí s výškou finančnej výplaty za jej spoluvlastnícky podiel, ktorý navrhuje žalobca, nakoľko je toho názoru, že hodnota jej spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach je vyššia. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v replike zo dňa 14. júna 2019 uviedol, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, sa nachádzajú mimo intravilánu - zastavaného územia obce a v súčasnosti nie sú stavebnými pozemkami. Obec Y. nemá vypracovaný územný plán a pozemky - parc. č. 172/2 a parc. č. 264/2 sú využívané spravidla na poľnohospodárske účely a parcela č. 172 nie je vhodná pre poľnohospodárske využitie, nakoľko sa jedná o závoz/priekopu zarastenú náletmi krikov a trvalých drevín. Žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu v duplike zo dňa 12. júla 2019 uviedla, že predmetné pozemky sú síce umiestnené v extraviláne, čo však neznamená, že tieto nemôžu byť využité ako stavebné pozemky. Žalovaná predložila listinu vyhotovenú obcou Y. zo dňa 11. júla 2019, ktorá mala podľa žalovanej preukazovať, že obecné zastupiteľstvo danej obce schválilo predmetné pozemky na zastavanie a tiež predložila aj Uznesenie obecného zastupiteľstva danej obce zo dňa 9. júla 2019. Žalobca na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že na podanej žalobe trvá, žiada jej v celom rozsahu vyhovieť tak, ako navrhoval v žalobe s tým, že žalovanej by vyplatil sumu 5.103,88 eura tak, ako bola stanovená znaleckým posudkom V. I. Y. č. 1/2019. Žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní uviedla, že nie je pravdou, že predmetné pozemky sú poľnohospodárskou pôdou, čo podľa žalovanej bolo v konaní preukázané uznesením Obecného zastupiteľstva obce Y., potvrdením obce Y. a vyjadrením okresného úradu, katastrálny odbor. Navrhla, aby súd žalobu zamietol. Strany sporu v priebehu konania predložili nasledovné listinné dôkazy: žalobca - list zo dňa 19. septembra 2019, list zo dňa 20. septembra 2019, znalecký posudok V. I. Y. č. 1/2019, list zo dňa 18. marca 2019, list Okresného úradu Považská Bystrica - katastrálny odbor z 23. júna 2020, žalovaná - list obce Y. zo 4. júna 2020, list Okresného úradu Považská Bystrica, katastrálny odbor zo dňa 17. septembra 2020, list obce Y. zo dňa 16. septembra 2020, list - dožiadanie z 31. augusta 2020.

1.2. Súd prvej inštancie po zistení skutkového stavu, vec posúdil podľa § 141 ods. 1, § 142 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 21, § 23 ods. 1, § 24 ods. 1, § 24 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“), § 43h ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, keď sa najskôr zaoberal prvou alternatívou vyporiadania podielového spoluvlastníctva vyplývajúcej z ustanovenia § 142 ods. 1 OZ, teda či je možné veci - jednotlivé parcely - rozdeliť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že všetky tri parcely, t. j. KN C č. 172/2 a č. 264/2 a KNE č. 172 sa nachádzajú mimo zastavaného územia obce Y., pričom podľa zápisu v katastri nehnuteľností sa vo všetkých troch prípadoch jedná o ornú pôdu. Zo znaleckého posudku V. Y. č. 1/2019 vyplýva, že parcely KN C č. 172/2 a 264/2 sú sčasti využívané ako trvalý trávny porast a na časti bola na oboch vykonaná jesenná orba; taktiež sa na týchto parcelách nachádzajú solitéry starších ovocných drevín. Podľa spomínaného znaleckého posudku V. Y. sa na parcele KN E č. 172 nachádza odtoková ryha čiastočne zavezená rôznym materiálom a zarastená náletovými drevinami. Orná pôda je poľnohospodársky pozemok a v záujme zamedzenia drobenia poľnohospodárskych pozemkov nachádzajúcich sa mimo zastavaného územia obce nemôže na základe rozhodnutia súdu o vyporiadaní spoluvlastníctva rozdelením takýchto jestvujúcich pozemkov vzniknúť pozemok menší ako 2 000 m², okrem výnimiek uvedených v ustanovení § 24 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. (§ 21 ods. 1, § 24 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z.). Vychádzajúc z celkovej výmery jednotlivých parciel a z podielov žalobcu a žalovanej by po rozdelení jednotlivých parciel vznikli pozemky, ktorých výmera by bola nižšia ako 2.000 m². V takejto situácii zákon č. 180/1995 Z. z. bráni tomu, aby na základe napr. aj rozhodnutia súdu o vyporiadaní spoluvlastníctva vznikli pozemky vo výmere nižšej ako 2.000 m², ibaže by bolo preukázané, že existuje výnimka zo zákazu drobenia uvedená v § 24 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. Súd prvej inštancie v kontexte odôvodnenia (najmä bodov 37. a 38.) skonštatoval, že vo vzťahu k žiadnej dotknutej parcele neprichádza do úvahy vyporiadanie podielového spoluvlastníctva jej rozdelením. Keďže v konaní bolo preukázané, že žalobca sa o nehnuteľnosti stará, zároveň pri zohľadnení výšky podielov,

keď žalobca je v porovnaní so žalovanou väčšinovým podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností, súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 veta tretia OZ prikázal všetky parcely, ku ktorým zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je predmetom tohto konania, do výlučného vlastníctva žalobcu. Pri stanovení výplaty žalovanej za jej spoluvlastnícky podiel vychádzal súd prvej inštancie zo znaleckého posudku V. Y., a to nielen preto, že tento znalecký posudok bol aktuálnejší, ale najmä že tento nebol zo strany žalovanej spochybnený a žalovaná ho evidentne akceptovala, keďže všeobecnú hodnotu zistenú znalkyňou V. Y. bola žalovaná ochotná rešpektovať za situácie, že by musela ona vyplácať žalobcu (ak by bola nejaká parcela prikázaná do jej výlučného spoluvlastníctva - vid'. vyjadrenie právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní dňa 26. mája 2020). V. Y. ocenila predmetné parcely na sumu 17.399,61 eura, z čoho na podiel žalovanej pripadá suma 5.103,88 eura. Súd prvej inštancie zaviazal žalobcu, aby túto sumu 5.103,88 eura žalovanej zaplatil do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) nepovažoval námietky žalovanej uvádzané v odvolaní za opodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej k predmetným nehnuteľnostiam a žalobcovi uložil povinnosť žalovanej vyplatiť náhradu za jej spoluvlastnícky podiel na uvedených nehnuteľnostiach vo výške 5.103,88 eura, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Konštatoval, že súd prvej inštancie opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) CSP.

4. Dovolateľka za nesprávny procesný postup považuje skutočnosť, že podľa názoru súdu nie je možné v danom prípade pozemky rozdeliť, keďže sa na ne vzťahuje tzv. zákaz drobenia v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. a že na danú situáciu nemožno aplikovať výnimku v zmysle § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. Na základe predložených a vykonaných dôkazov možno podľa dovolateľky konštatovať, že pozemky sú určené na výstavbu a teda sú deliteľné. Obec Kostolec sa ako oprávnený subjekt vyjadrila, že pozemky sú určené na zastavanie a výstavbu a že v danom prípade sa jedná o výnimku podľa § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. a nejedná sa o drobenie. Dovolateľka súčasne namieta nesprávne vyhodnotenie dôkazov, v dôsledku čoho došlo zo strany súdu k nesprávnemu procesnému postupu objektívneho a pravdivého zistenia skutkového stavu a porušeniu jej práv na spravodlivý súdny proces. Svedčí o tom aj rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica z 15. novembra 2018, sp. zn. 4C/12/2018, ktorý v skutkovo totožnej veci vyhodnotil dovolateľkou predložené dôkazy odlišne, teda uznal, že pozemky sú deliteľné. Na základe uvedeného dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 4. augusta 2021, č. k. 5Co/22/2021-220 a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica z 24. novembra 2020, č. k. 3C/8/2019-187 vo všetkých výrokoch zrušil a vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Navrhla, aby jej dovolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie dovolateľky v celom rozsahu, ako právne nedôvodné, v zmysle § 447 písm. d) a f) CSP odmietnuť, prípadne v zmysle § 448 CSP zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa žalobcu je dovolanie nedôvodné, pretože dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429

ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolateľka namietala, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, keď súd konštatoval, že nie je možné v danom prípade pozemky rozdeliť, keďže sa na ne vzťahuje tzv. zákaz drobenia v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. a že na danú situáciu nemožno aplikovať výnimku v zmysle § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. Inými slovami dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k ustanoveniam § 23 ods. 1 v spojení s § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z., keď súdy vec posúdili tak, že pozemky nemožno deliť, keďže sa na ne vzťahuje tzv. zákaz drobenia a súčasne na danú situáciu nemožno aplikovať výnimku podľa ustanovenia § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. Nesprávny procesný postup dovolateľka tiež vidí v nesprávnom vyhodnotení dôkazov.

8. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

9. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

12. Podľa § 431 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

13. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

14. Tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, v zásade nemožno právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa 420 písm. f) CSP, pokiaľ nedosahujú intenzitu nepreskúmateľnosti, t.j. takú vadu, ktorá neumožňuje dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospel súd nižšieho stupňa k svojmu záveru. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav.

15. Dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k aplikácii § 23 ods. 1 v spojení s § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z., keď súd mal za to, že na predmetné pozemky sa vzťahuje tzv. zákaz drobenia a súčasne v danom prípade nie je možné aplikovať výnimku podľa § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. Podľa dovolateľky potvrdenie od obce Kostolec je relevantným dokladom o tom, že pozemky sú určené na výstavbu a teda sú deliteľné. Keďže sa obec Kostolec ako oprávnený subjekt vyjadrila, že pozemky sú určené na zastavanie a výstavbu, v danom prípade ide o výnimku podľa § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z., z čoho vyplýva možná deliteľnosť predmetných pozemkov pokiaľ sú delené na účely výstavby. Z uvedeného vyplýva, že dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci a nie nesprávny procesný postup súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu súd svoj právny názor odôvodnil ústavne konformným spôsobom, a to dostatočne a relevantne, umožňujúc dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospel k svojmu záveru. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd dostačujúco odôvodnili, prečo podľa § 23 ods. 1 v spojení s § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/1995 Z. z. nemožno pozemky rozdeliť. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé,

prečo zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a dovolateľky k predmetným nehnuteľnostiam a vyporiadal zrušené podielové spoluvlastníctvo tak, že nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je tiež zrejmé, ako určil výšku náhrady za spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach, teda 5.103,88 eura. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je tiež zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

16. Keďže tvrdenia dovolateľky o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu nedosahujú intenzitu nepreskúmateľnosti, teda takú vadu, ktorá neumožňuje dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospel súd nižšieho stupňa k svojmu záveru, nemožno tvrdenia dovolateľky v zásade právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Podľa dovolateľky nesprávnym vyhodnotením dôkazov došlo zo strany súdu k nesprávnemu procesnému postupu a tým aj porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Podľa dovolateľky sú dôkazy vyhodnotil v rozpore s ich skutočným obsahom, keď Okresný súd Považská Bystrica v konaní sp. zn. 4C/12/2018 v skutkovo totožnej veci vyhodnotil ňou predložené dôkazy odlišne, teda tak, že rozhodol o deliteľnosti pozemkov.

18. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľky uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca a ž k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

19. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľka naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

20. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novšej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

21. Konanie súdov nižšej inštancie v prejednávanej veci však vady nevykazuje. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery sú súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces.

22. Samotná skutočnosť, že dovolateľka sa nestotožňuje so spôsobom vyhodnotenia týchto dôkazov a skutkových okolností, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

23. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľka poukazovala na odlišný záver vyplývajúci z dokazovania za obdobnej skutkovej situácie v konaní na Okresnom súde Považská Bystrica vedenom pod sp. zn. 4C/12/2018, skutočnosti vyplývajúce z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica z 15. novembra 2018, sp. zn. 4C/12/2018 nemožno považovať za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP tak, ako to už bolo najvyšším súdom viackrát judikované.

24. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

25. Najvyšší súd v zmysle uvedeného odmietol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.